

“ Les coses poden ser diferents ”

Aquest any rememorem que fa 100 anys que va acabar la primera Guerra Mundial. Tots els que som avui presents sabem quin era l'objectiu que perseguien els països involucrats: obtenir recursos, aconseguir territoris, créixer com poderosos imperis... Però quin paper creieu que va tenir l'odi i la supremacia en aquesta guerra?

El nacionalisme i aquest sentiment de superioritat han tingut un paper cabdal en la història i em dol dir que no cal anar 100 anys enrere per trobar-lo. Centrem-nos en l'actualitat, creieu que vivim en un món on tothom és tractat per igual?

És trist veure que, malgrat trobar-nos a ple segle XXI seguim cometen els mateixos errors que els romans en temps de Cèsar; és trist que haguem convertit persones en esclaus i és trist que no ens importi matar per aconseguir allò que desitgem.

Com va dir Aristòtil, els humans som animals socials, necessitem conviure amb altres persones. Però aquest fet implica una competició constant; tots tenim les mateixes necessitats, lluitem pel poder, pel reconeixement social, pels diners; és a dir, volem ser els millors. El fet de voler ser el millor implica sentir-se superior a un altre. Aquesta superioritat, aquesta supremacia crea odi i aquest cercle mai no es tanca. Per què continua havent-hi guerres? És una qüestió interessant.

Martin Luther King va dir: “I have a dream that my four little children will one day live in a nation where they will not be judged by the color of their skin, but by the content of their character”. Es innegable que des que Luther King va pronunciar aquesta frase s'ha avançat en matèria d'igualtat entre les persones de diferent ètnies, però cal seguir treballant units si volem eliminar l'odi i el sentiment de supremacia que segueix latent.

Ara m'agradaria parlar-vos de la guerra de Síria. Aquesta guerra que va començar amb la primavera àrab el 2011 i té els seus orígens en la corrupció, en la persecució política, en la pobresa i en la violació dels drets humans. Milers de persones van començar a mobilitzar-se i reclamar els seus drets, que consideraven perduts. Els governants els consideraven menys importants i, a conseqüència d'aquesta acció, el poble va començar a odiar als que es trobaven per sobre, a aquells amb poder. A partir d'aquí comença la lluita per fer-se escoltar. Hi ha alguna manera d'acabar amb aquesta guerra? Hi ha alguna manera que algun dia totes aquelles famílies desplaçades de casa seva i després d'haver vist com morien familiars, amics, veïns... puguin arribar a perdonar els països desenvolupats que no han pogut fer res per acabar amb ella? Que fins i tot ajudaven i proporcionaven armes als diferents bàndols?

Amb tots aquests exemples que he anat citant el que pretenc és fer-nos adonar que encara existeix aquest odi i aquesta supremacia cap a aquelles persones de diferents ètnies o diferents religions. Si bé és cert que des del doctor King ha minvat, encara continua existint, i això és un problema. És important fer veure al món que tots som iguals, siguem de la religió que siguem, tinguem el color de pell que tinguem, parlem la llengua que parlem. Ningú no mereix ser exclòs o tractat diferent. No hi ha ningú que sigui millor que un altre. És una pena que encara hi hagi persones que hagin de lluitar per aconseguir ser ciutadans amb els drets humans que es corresponen.

Molts dels problemes que existeixen avui dia tenen els seus orígens en aquests dos conceptes, el supremacisme i l'odi. Si volem posar fi a aquests problemes és *conditio sine qua non* posar fi a la supremacia i a l'odi. Un cop deixem de banda les nostres diferències, veurem que tots som igual d'importants al món i que podem aprendre molt els uns dels altres. Només cal la voluntat de fer-ho.

Com va dir Winston Churchill: "Attitude is a little thing that makes a big difference".

Laura Martín Ortega